Prima instanţă: Judecătoria Chişinău, sediul Centru (jud. Iurie Potînga)
Dosarul nr. 2r-873/26
(2-26042768-02-2r-04052026)

D E C I Z I E

11 mai 2026 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Ana Panov
Judecătorii Svetlana Vîșcu și Elena Bolocan

examinând, fără citarea părţilor, recursul declarat de recurentul *****, reprezentat de avocatul Sergiu Vasiliu, împotriva încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 3 aprilie 2026, prin care s-a admis cererea depusă de ***** privind eliberarea ordonanței de protecție a victimei violenței în familie împotriva acțiunilor presupusului agresor *****,-

a c o n s t a t a t:

Poziţia instanţei de fond:

1. La 3 aprilie 2026, ***** a depus cerere privind aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului *****.

În motivarea cererii, a indicat că, la 1 octombrie 2010, a încheiat căsătoria cu pârâtul *****, căsătoria fiind înregistrată la autoritatea publică locală competentă. Din această căsătorie au rezultat doi copii minori, _____ și _____.
Potrivit susținerilor reclamantei, în perioada căsătoriei, părțile au dobândit în proprietate comună un apartament situat în _____, care a constituit, începând cu anul 2015 și până în prezent, domiciliul permanent al reclamantei și al copiilor minori.
Susține că, relațiile dintre soți s-au deteriorat pe fondul comportamentului agresiv manifestat constant de către pârât, caracterizat prin acte repetate de violență psihică și fizică, insultare și intimidare, circumstanțe care au determinat inclusiv sesizarea organelor de poliție și, în final, desfacerea căsătoriei prin hotărâre judecătorească. În baza hotărârii judecătorești de divorț, domiciliul copiilor minori a fost stabilit cu reclamanta, iar pârâtul a fost obligat la plata pensiei de întreținere în cuantum de 3500 lei lunar pentru fiecare copil, până la atingerea majoratului. Cu toate acestea, reclamanta a susținut că, ulterior desfacerii căsătoriei, pârâtul nu și-a schimbat conduita, continuând să manifeste un comportament violent și abuziv față de

aceasta, inclusiv prin încălcarea obligațiilor și restricțiilor stabilite anterior.
Susține că, la 26 martie 2026, în jurul orei 20:00, pârâtul s-a prezentat la domiciliul acesteia, unde se afla împreună cu copiii minori, și a inițiat un comportament agresiv, manifestat prin acte de violență fizică asupra sa, constând în apucarea și strângerea forțată a picioarelor în zona gleznelor, ignorând solicitările repetate ale reclamantei de a înceta.
Reclamanta a mai indicat că, ulterior, pârâtul a manifestat un comportament bizar și abuziv, utilizând o substanță sub formă de praf de culoare galbenă, pe care a aplicat-o asupra copiilor și asupra reclamantei, acest comportament fiind, potrivit afirmațiilor sale, unul repetitiv.
În continuare, reclamanta a susținut că pârâtul a pătruns în baie, unde aceasta se afla, a imobilizat-o prin forță, a ridicat-o și a încercat să o supună unui act sexual împotriva voinței sale, exercitând asupra acesteia violență fizică și constrângere, fapt calificat de reclamantă drept tentativă de viol.
Potrivit relatărilor reclamantei, aceasta a opus rezistență, a încercat să se apere și să părăsească încăperea, însă pârâtul a continuat agresiunea, inclusiv prin prinderea și tragerea acesteia, încercând să o reducă la tăcere și să îi limiteze libertatea de mișcare. Intervenția copiilor minori, care au asistat la incident și au manifestat reacții de panică și teamă, a permis reclamantei să se elibereze parțial din situație.
Reclamanta a arătat că pârâtul a continuat comportamentul agresiv și în spațiul locuinței, inclusiv prin împiedicarea apelării serviciilor de urgență, smulgerea telefonului din mâna copilului care încerca să sune la 112, izolarea copiilor și exercitarea de presiuni asupra acestora, precum și prin încercarea de a o readuce cu forța în baie. Aceasta a mai indicat că a reușit, în cele din urmă, să părăsească locuința, fugind în spațiul comun al blocului și ulterior la domiciliul surorii sale, de unde a apelat serviciul de urgență 112, solicitând intervenția poliției.
Indică că, la revenirea la domiciliu, în prezența organelor de poliție, pârâtul ar fi continuat manifestările agresive verbale, inclusiv prin utilizarea unui limbaj licențios și amenințător, refuzând inițial să se conformeze solicitărilor poliției și exprimând intenții de a continua comportamentul violent.
Menționează că, în urma incidentului, a fost supusă unor investigații medico-legale pentru constatarea leziunilor corporale și a completat documentația necesară pentru accesarea serviciilor de protecție împotriva violenței în familie, fiind informată despre posibilitatea inițierii unui proces penal împotriva pârâtului.
Totodată, reclamanta a subliniat că, în pofida unor măsuri anterioare de restricție aplicate pârâtului, acesta a continuat să manifeste un comportament violent, ceea ce denotă un risc real și iminent de repetare a actelor de violență.
În consecință, reclamanta a susținut că se află într-o stare de insecuritate fizică și psihică, atât ea, cât și copiii minori, fiind afectați de traume emoționale, stres și teamă permanentă, iar intervenția instanței este necesară pentru prevenirea unor noi

acte de violență și pentru asigurarea protecției efective a integrității lor.
În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe prevederile Legii nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și violenței în familie, precum și pe dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la emiterea ordonanței de protecție.
În temeiul celor expuse, reclamanta a solicitat instanței emiterea unei ordonanțe de protecție pe un termen de 6 luni, prin care să fie dispuse măsuri restrictive față de pârât, inclusiv obligarea acestuia de a părăsi temporar locuința comună, stabilirea unei distanțe minime de apropiere față de reclamantă, interzicerea oricărui contact cu aceasta, inclusiv prin mijloace de comunicare, precum și interdicția de a se apropia de locul de muncă al reclamantei, cu punerea în executare și monitorizarea măsurilor de către organele competente.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 3 aprilie 2026, s-a admis în totalitate cererea înaintată de *****. S-a aplicat ordonanța de protecție în privința ***** un termen de 6 (șase) luni. Ordonanța de protecție se execută imediat. S-a explicat lui ***** că nerespectarea măsurilor de protecție aplicate se pedepsește în conformitate cu legislația în vigoare. Executarea ordonanței de protecție se pune în sarcina Inspectoratului de Poliţie Botanica al DP mun. Chișinău.
3. Prin ordonanța Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 3 aprilie 2026, s-a obligat *****, de a părăsi temporar locuința comună – *****; s-a obligat *****, de a sta departe de locul aflării victimei *****, la o distanță ce ar asigura securitatea ei, dar nu mai puțin de 300 metri, excluzând orice contract vizual; s-a obligat *****, de a nu vizita locul de muncă victimei *****; s-a obligat *****, de a nu contacta și comunica cu victima *****, la telefon, rețelele de socializare, prin poșta terestră, poșta electronică sau prin orice alt mod posibil, inclusiv în mod indirect prin intermediul rudelor apropiate sau a prietenilor. Măsurile de protecție se aplică pe un termen de 6 (șase) luni începând cu data de 3 aprilie 2026, ora 14:30. Executarea ordonanței de protecție se pune în sarcina Inspectoratul de Poliție Botanica al DP mun. Chișinău, iar copia se remite Biroului de probațiune Chișinău, pentru monitorizare electronică. Ordonanța de protecție se remite Inspectoratului de Poliţie Botanica al DP mun. Chișinău spre executare imediată. Copia ordonanței se remite participanților absenți și se înmânează celor prezenți. Neexecutarea prezentei ordonanțe de protecție atrage răspunderea conform legii.

Solicitarea recurentului:

4. Nefiind de acord cu încheierea instanței de fond, la 14 aprilie 2026, recurentul *****, reprezentat de avocatul Sergiu Vasiliu, a declarat recurs împotriva

încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 3 aprilie 2026, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea integrală a încheierii instanței de fond, cu restituirea spre rejudecare problema soluționată prin încheierea casată.

Argumentele părţilor:

5. În motivarea recursului s-a indicat că nu este de acord cu încheierea primei instanţe, o consideră ca fiind neîntemeiată şi ilegală, pasibilă de a fi casată.

Menționează că, soții ***** şi *****, se află în litigiu privind desfacerea căsătoriei, fiind pronunțată doar hotărârea instanţei de fond (24 noiembrie 2025), care nu a intrat în vigoare, urmare a contestării. Inițierea acţiunii civile în instanţă de către *****, a fost făcută pe ascuns, fără a informa pârâtul *****, care continua să locuiască în apartament, să finanțeze cheltuielile familiei (pregătirea copiilor pentru școală), să achite, utilitățile pentru apartament, comunicând în condiții obișnuite cu toți membrii familiei inclusiv *****.

Indică că, este angajat în câmpul muncii *****, activitatea acestuia fiind legată de deplasări cu durată diferită (de la câteva zile, la câteva săptămâni). După ce ***** a contestat hotărârea instanţei privind desfacerea căsătoriei, acesta a continuat viața în comun cu copiii şi fosta soție *****, în locuința comună din *****, neexistând situații de conflict, aplicare a violenței fizice, psihice.

Indică că, în seara zilei de 26 martie 2026, din cauza unor deficiențe de comunicare între ***** şi *****, a apărut o situație tensionată, în cadrul cărei ***** i-a aplicat câteva lovituri lui *****, după care a începută să strige la copii ***** şi *****, care se aflau în odaie, că tatăl lor vrea să o bată, a ieșit din locuință și s-a întors peste 25 minute împreună cu colaboratorii de poliție IP Botanica, care au examinat situația, nu au identificat careva riscuri pentru ***** sau copii, dar totuși au emis ordin de restricție.

Notează că, la 3 aprilie 2026, *****, fără a exista o hotărâre a agentului constatator cu referire la situația din 26 martie 2026, după epuizarea neînțelegerilor, în lipsa unor careva riscuri sau posibile acte de violență a sesizat instanţa de judecată cu o cerere privind eliberarea ordonanței de protecție.

Menționează că, la acel moment ***** plecaseră în deplasare, într-o cursă de durată din care a revenit abia la 11 aprilie 2026 (acest fapt fiind cunoscut pentru ***** şi copii). Astfel, instanţa de judecată, sesizată în data de 3 aprilie 2026 (zi de vineri) nu a ținut cont de circumstanţele reale ale cauzei, neîntemeiat a decis judecarea imediată a cererii, fără a solicita şi audia în şedinţa de judecată şi presupusul agresor, în mod pripit a considerată că declarația independentă a pretinsei victime ar fi suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție, fără a stabili pericolul iminent de comitere a violenței fizice, fără a dispune de actele necesare în acest sens (raportul de caracterizare a familiei vizate) şi a emis ordonanța de protecție contestată, stabilind şi un termen exagerat de mare de 6 luni,

care nu este justificat prin nimic.
Prin urmare, solicită admiterea cererii de recurs, casarea integrală a încheierii instanței de fond, cu restituirea spre rejudecare problema soluționată prin încheierea casată.

6. Potrivit fișei de repartizare a dosarului, cauza a fost repartizată spre examinare în ordine de recurs, judecătorului Ana Panov în mod automat-aleatoriu la 4 mai 2026.

Aprecierea instanţei de recurs:

7. Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs, Colegiul consideră recursul drept neîntemeiat şi care urmează a fi respins, din următoarele motive.
8. În conformitate cu articolele 423, 424 alin.(1) şi 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă, Curţile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii. Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.
9. În conformitate cu prevederile art. 425 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii, recurentul respectând acest termen.
10. În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.
11. Colegiul reţine că potrivit Convenţiei nr. 1950 din 4 noiembrie 1950 pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, art. 8 cu privire la dreptul la respectarea vieţii private şi de familie orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenţei sale. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.
12. Conform art. 11, alin. (1) din Legea nr. 45-XVI din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie, victimei i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor legitime.
13. Potrivit art. 278^3 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie se examinează de instanţele judecătoreşti conform normelor generale ale

prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite în prezentul capitol şi în legislaţia de prevenire şi combatere a violenţei în familie. Iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, instanţa examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie cu participarea victimei şi a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituţiile abilitate prin lege cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei în familie, în funcţie de circumstanţele individuale ale cazului. Instanţa poate dispune audierea victimei prin intermediul videoconferinţei.

14. Conform prevederilor art. 278^4 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vîrstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliţie sau organul de asistenţă socială. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie în interesele copilului sau ale persoanei în privinţa căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea şi protecţia personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire şi în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal. Alin. (2) prevede că cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune la instanţa judecătorească competentă de la domiciliul sau locul de aflare a victimei sau a agresorului, de la locul unde victima a solicitat asistenţă sau de la locul unde a avut loc actul de violenţă. Potrivit alin. (3), cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie, depusă în instanţa de judecată, este repartizată unui judecător imediat, în mod aleatoriu, prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor. Iar potrivit alin. (4) al aceluiași articol, judecătorul care a primit cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie întreprinde imediat măsurile prevăzute la art.278^6 alin.(1) şi (2) în vederea pregătirii cauzei pentru examinare urgentă.
15. Conform prevederilor art. 278^6 alin. (1) din Codul de procedură civilă, după primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată dispune imediat citarea victimei şi a persoanelor interesate, contactează organul de poliţie de la locul aflării agresorului şi solicită informarea acestuia despre procedura iniţiată. Instanţa de judecată poate decide citarea pentru audiere în şedinţă de judecată a presupusului agresor. Alin. (2) prevede că, la examinarea cererii victimei privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată solicită coordonatorului oficiului teritorial al Consiliului Naţional pentru Asistenţă Juridică Garantată de Stat desemnarea neîntîrziată a unui

avocat pentru acordarea asistenţei juridice calificate garantate de stat victimei. Potrivit alin. (3) al aceluiași articol, declaraţia independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice. La şedinţa de judecată, victima poate fi însoţită de o persoană de încredere, aleasă de aceasta, care să îi ofere sprijin moral şi care are obligaţia de confidenţialitate. Instanţa de judecată poate solicita, după caz, organului de asistenţă socială sau poliţiei prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanţa de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru examinarea cererii.

16. Conform prevederilor art. 278^7 din Codul de procedură civilă privind emiterea ordonanţei de protecţie:

(1) Instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

(2) În cazul admiterii cererii, instanţa emite o ordonanţă de protecţie, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună sau de a sta departe de locuinţa victimei, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziţie asupra bunurilor;

b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei, excluzînd orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia;

c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea;

d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează;

e) obligarea, până la încetarea măsurilor de protecţie, de a contribui la întreţinerea copiilor pe care îi are în comun cu victima;

f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acţiune este determinată de instanţa de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenţei sau pentru eliminarea ei;

g) limitarea drepturilor în privinţa bunurilor comune cu victima;

i) interzicerea de a păstra şi a purta armă;

j) obligarea agresorului de a elimina din dispozitivul digital şi/sau dintr-un sistem informaţional datele informatice cu conţinut abuziv.

(2^1) Măsurile de protecţie prevăzute la alin.(2) lit.a)–d) se aplică în mod obligatoriu cu monitorizare electronică, în modul prevăzut de lege.

(2^2) Victima sau, după caz, membrii familiei acesteia pot purta un sistem electronic de supraveghere care permite verificarea respectării obligaţiei de către agresor, exprimându-şi în formă scrisă acordul în această privinţă.

(2^3) Măsurile de protecţie prevăzute la alin.(1) lit. b) d), f), i) şi j) pot fi aplicate în cazul oricăror forme de violenţă împotriva femeilor.

(3) Măsurile de protecţie se aplică pe un termen de până la 6 luni.

(3[1]) Instanţa de judecată îi explică victimei modul de accesare a serviciilor destinate victimelor violenţei în familie şi îi oferă informaţia privind datele de contact ale serviciilor respective.

(4) Instanţa remite de îndată ordonanţa de protecţie poliţiei, organului de probaţiune şi altor instituţii sau persoane care, conform legii, sunt responsabile de implementarea măsurilor de protecţie spre executare imediată.

(5) Ordonanţa de protecţie se execută în conformitate cu legislaţia în vigoare.

17. În conformitate cu capitolul XXII[2] din Cod de procedură civilă, cu privire la aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie, cât și din prevederile art.15 alin.(1) al Legii nr.45-XVI din 1 martie 2007, în raport cu circumstanțele speței, Colegiu conchide că prima instanță just și motivat a considerat că este necesar a se aplica următoarele măsuri de protecție victimei violenței în familie, pe un termen de 6 luni și anume:

- s-a obligat *****, de a părăsi temporar locuința comună – *****;
- s-a obligat *****, de a sta departe de locul aflării victimei *****, la o distanță ce ar asigura securitatea ei, dar nu mai puțin de 300 metri, excluzând orice contract vizual;
- s-a obligat *****, de a nu vizita locul de muncă victimei *****;
- s-a obligat *****, de a nu contacta și comunica cu victima *****, la telefon, rețelele de socializare, prin poșta terestră, poșta electronică sau prin orice alt mod posibil, inclusiv în mod indirect prin intermediul rudelor apropiate sau a prietenilor.

18. Din materialele cauzei rezultă că, instanţa de fond la momentul examinării cererii, corect a constatat temeinicia cererii intimatei-victime *****, și a reținut că, prin aplicarea măsurilor de protecție victimelor violenței în familie, se urmărește scopul legal de a crea condiții în care ***** v-a fi în imposibilitate să comită careva acte de violență asupra victimei *****.
19. Astfel, potrivit cererii depuse și declarației părților, Colegiul constată că ***** şi *****, s-au aflat în relații de căsătorie, având în comun copii minori ***** și *****.
20. Prin urmare, Colegiul remarcă, că instanţa de fond just a reținut că *****, este subiect al violenței în familie, în sensul Legii nr. 45-XVI din 1 martie 2007, dovedind necesitatea şi temeiurile aplicării măsurilor de protecție, prevăzute de art. 15 al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007 și art. 278[7] Cod de procedură civilă.
21. Instanţa de recurs remarcă că, este neîntemeiat argumentul recurentului, invocat în cererea de recurs, precum că instanța de fond a dat o apreciere greșită situației factologice și a interpretat eronat prevederile legale, or, potrivit prevederilor art.8 din Convenția Europeană pentru Apărarea

Drepturilor Omului şi a Libertăților Fundamentale, orice persoană are dreptul să i se respecte viața sa privată şi de familie, domiciliul şi corespondența. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, securitatea publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei sau pentru protejarea drepturilor şi libertăților altora.

22. Subsecvent, Colegiul notează că potrivit prevederilor art. 2 din Legea nr. 45 din data de 1 martie 2007, stabileşte noțiunile de violență:

violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral;

violență fizică - vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar;

violență psihologică - impunere a voinței sau a controlului personal, provocare a stărilor de tensiune şi de suferință psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, șantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, prin amenințări verbale, prin afişare ostentativă a armelor sau prin lovire a animalelor domestice; neglijare; implicare în viața personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenție, inclusiv în locuința familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere a realizării profesionale, interzicere a frecventării instituției de învățământ; deposedare de acte de identitate; privare intenționată de acces la informație; alte acţiuni cu efect similar.

23. Conform prevederilor art. 12 alin.(1) din aceiași Lege prevede că, victima are dreptul să sesizeze orice caz de violență în familie şi să solicite protecţie.
24. Conform prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea enunțată, cererea sau demersul pentru eliberarea ordonanței de protecţie depuse în instanţă de judecată se examinează conform Codului de procedură civilă, Codului de procedură penală.
25. În conformitate cu prevederile articolelor 278^3 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanţa examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie cu participarea victimei şi a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituțiile abilitate prin lege cu funcții de prevenire şi combatere a violenţei în familie, în funcție de circumstanțele individuale ale

cazului.

26. În conformitate cu art.278[6] alin. (3) din Codul de procedură civilă, declaraţia independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice. La şedinţa de judecată, victima poate fi însoţită de o persoană de încredere, aleasă de aceasta, care să îi ofere sprijin moral şi care are obligaţia de confidenţialitate. Instanţa de judecată poate solicita, după caz, organului de asistenţă socială sau poliţiei prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanţa de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru examinarea cererii.
27. Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazurile de violenţă domestică, drepturile agresorului nu pot să ia locul drepturilor victimei la viaţă şi integritate fizică şi mental. Tema violenţei în familie nu este o chestiune privată sau de familie, ci o chestiune de interes public, care implică acţiunea eficientă a statului (*hotărârea din 9 iunie 2009 în cauza Opuz c.Turciei, cererea nr.33401/02*).
28. Colegiul punctează că instanța de fond, dispunând admiterea cererii, just a luat în considerație explicațiile părților și probele prezentate și administrate în ședința de judecată.
29. Prin urmare, Colegiul atestă că instanța de fond just a catalogat acțiunile lui *****, ca violență față de *****, dispunând admiterea cererii de aplicare a măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie pe un termen de 6 luni.
30. Colegiul atestă că la materialele cauzei au fost anexate ordinele de restricție urgentă din 26 martie 2026 și 19 aprilie 2025, chestionarul de evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie, raportul de constatare din 27 martie 2026 (f.d.10-14).
31. În aceeași ordine de idei, Colegiul atestă că instanța de fond just a reținut faptul că la caz, situația expusă de *****, reprezintă un caz de violență în familie, care necesită adoptarea unor măsuri imediate și eficace pentru a asigura protecția victimei, or *****, este victimă a violenței în familie, manifestată de către fostul său soț, *****.
32. Colegiul subliniază că, având în vedere circumstanțele descrise în speță, neaplicarea măsurilor de protecție ar pune în pericol emitent victima.
33. Argumentele recurentului referitoare la faptul că între părți există un litigiu privind desfacerea căsătoriei, că hotărârea de divorț nu este definitivă și că acesta continua să locuiască împreună cu familia nu infirmă existența situației de violență în familie și nu constituie circumstanțe care să excludă necesitatea aplicării măsurilor de protecție. Existența raporturilor familiale sau conviețuirea comună nu exclude posibilitatea exercitării actelor de violență și nici necesitatea intervenției prompte a statului pentru protejarea victimei.
34. Instanța de recurs reține că procedura de emitere a ordonanței de protecție are

caracter urgent și preventiv, scopul acesteia fiind prevenirea producerii unor noi acte de violență și asigurarea securității victimei. În asemenea cauze, instanța nu este obligată să stabilească vinovăția definitivă a presupusului agresor, ci doar existența unor indicii suficiente privind riscul producerii sau repetării actelor de violență.

35. Prin urmare, susținerile recurentului privind lipsa unei hotărâri a agentului constatator ori inexistența unor leziuni constatate oficial nu constituie motive pentru refuzul acordării protecției.
36. De asemenea, faptul că organele de poliție au emis ordin de restricție în urma incidentului din 26 martie 2026 confirmă existența unei situații conflictuale și necesitatea intervenției autorităților pentru prevenirea escaladării violenței. Chiar dacă recurentul afirmă că nu ar fi existat riscuri reale pentru ***** și copii, aprecierea existenței pericolului aparține instanței de judecată, care examinează cauza prin prisma interesului superior al victimei și al prevenirii unor eventuale noi acte de violență.
37. Critica referitoare la examinarea cererii în lipsa lui ***** este, de asemenea, nefondată. Caracterul urgent al procedurii justifică examinarea imediată a cererii, iar instanța de fond a acționat în conformitate cu scopul legii, care impune intervenția rapidă în situațiile ce vizează violența în familie. Mai mult, recurentul însuși a indicat că se afla în deplasare în perioada examinării cererii, astfel încât amânarea examinării ar fi lipsit măsurile de protecție de eficiență și finalitate.
38. Instanța de recurs apreciază ca neîntemeiate și susținerile privind lipsa probatoriului suficient. În procedura de emitere a ordonanței de protecție, declarațiile victimei, coroborate cu circumstanțele incidentului, intervenția organelor de poliție și existența conflictului familial, pot constitui temei suficient pentru aplicarea măsurilor provizorii de protecție. Legea nu condiționează emiterea ordonanței exclusiv de existența unor acte medico-legale sau a unor constatări definitive ale organelor de urmărire.
39. Totodată, termenul de 6 luni stabilit de instanța de fond nu poate fi apreciat ca excesiv, acesta încadrându-se în limitele prevăzute de lege și fiind justificat de necesitatea asigurării unei protecții efective și continue pentru victimă, în contextul relațiilor conflictuale dintre părți și al riscului repetării actelor de violență.
40. Prin urmare, instanța de recurs concluzionează că încheierea contestată a fost pronunțată cu respectarea normelor de drept material și procedural, pe baza unei aprecieri complete și obiective a circumstanțelor cauzei, iar motivele invocate în recurs nu justifică casarea acesteia.
41. Concomitent, instanţa de recurs relevă că, contrar prevederilor art. 432 Cod de procedură civilă, recurentul nu a invocat absolut nici un argument întemeiat,

care ar combate concluziile din încheierea atacată şi nu a prezentat careva motive ce ar face pasibil casarea încheierii supuse recursului.

42. Respingând recursul instanţa de recurs pune în evidență faptul că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art.6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale că, nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*cauza Rebait şi alţii contra Franţei, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).
43. În virtutea celor expuse, Colegiul respinge, ca fiind nefondate și lipsite de pertinență, toate alegaţiile recurentului.
44. Totodată, instanţa de recurs relevă că, conform jurisprudenţei CtEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situaţiei prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991*), pe când în recursul declarat, asemenea aspecte nu se regăsesc.
45. Așadar, din argumentele relatate şi ținând cont de faptul că, încheierea primei instanţe este întemeiată şi legală, instanţa de recurs reiterează concluzia de a respinge recursul declarat şi a menține încheierea.

În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de recurentul *****, reprezentat de avocatul Sergiu Vasiliu, ca fiind neîntemeiat.

Se menţine încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 3 aprilie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul: Ana Panov

Judecătorii: Svetlana Vîșcu

Elena Bolocan